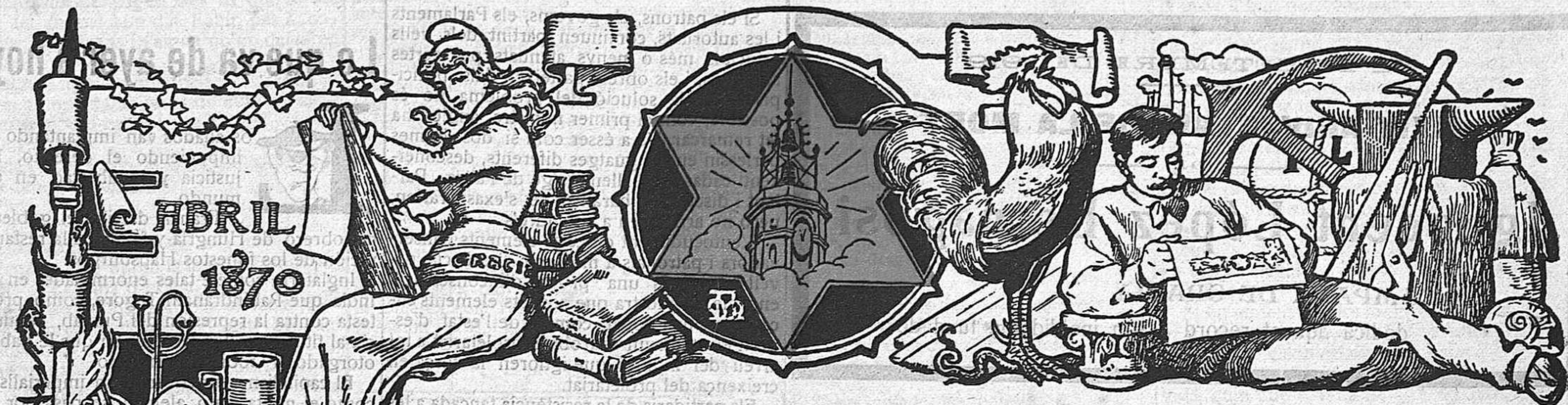

6/38

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

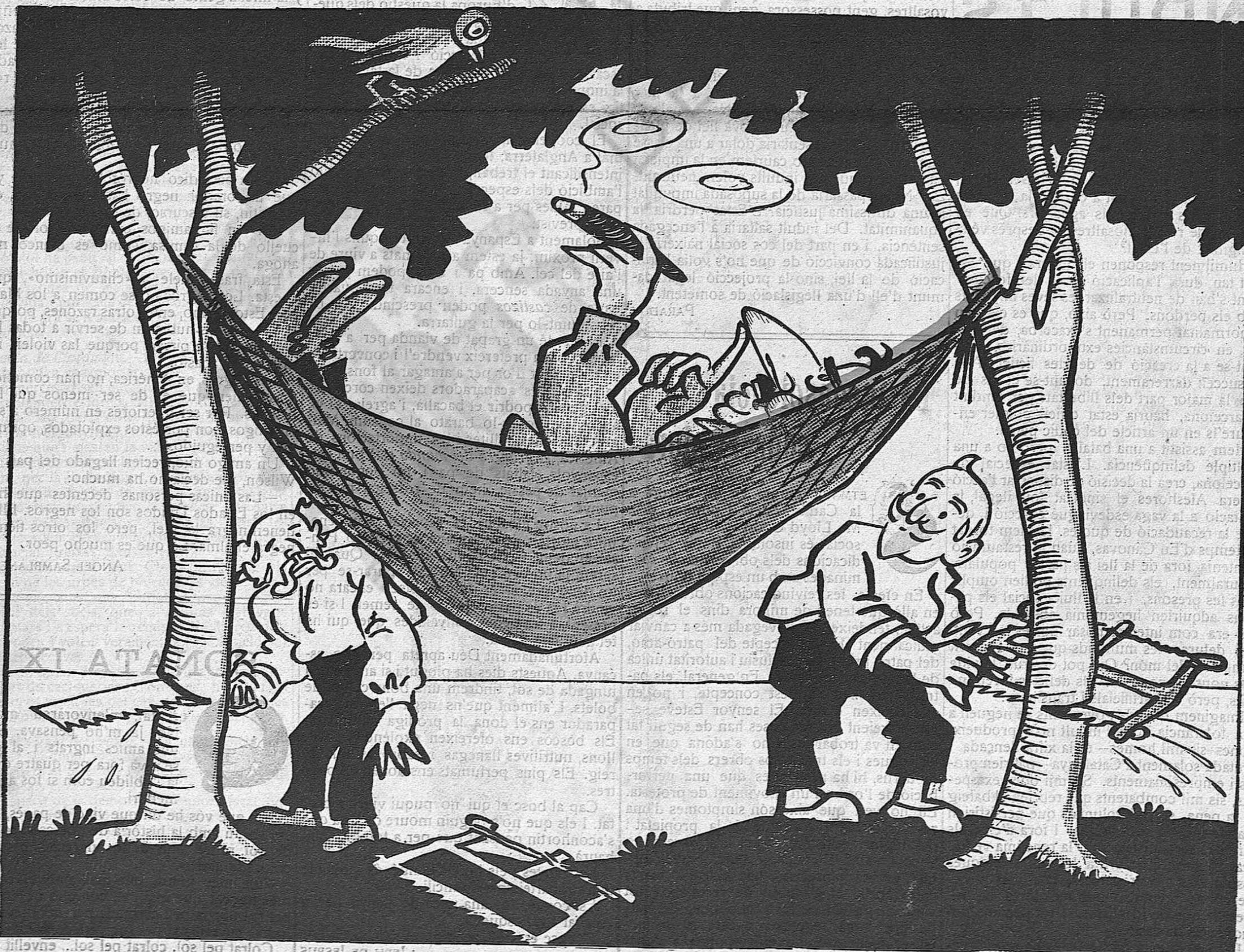
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANVOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÈFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LES ACABALLES DEL ESTIUEIG

El puput.—No vagis de refiat, Sánchez, que't faran malbién.

22 DE SETEMBRE DE 1919

XXIV ANIVERSARI DE LA MORT

Ignocent López Bernagosi

LA CAMPANA DE GRACIA

dedica aquest record a son inoblidable fundador

El mal esperit

Les darreres disposicions lliberals i relativament generoses del Govern han exasperat a les animetes fosques. Els elements ultra-conservadors bescanten el governador i el Govern, i clamen contra l'armistici, contra l'indult, contra el reconeixement legal de les organitzacions obreres. El mal esperit de la repressió els corre pel cos.

Que tinguin compte, aqueixos elements. Que s'hi mirin a atiar els odis, a burxar els sentiments de reacció. L'armistici d'ara representa un benefici major per als patrons que no pas per als obrers. Aquests, en acceptar l'armistici, han donat proves de seny. I serà perillósissim que fossin els altres els qui es mostressin eixelabrats.

El mal esperit que inspirà a certa gent reaccionària en la seva campanya actual, pot dur a una catàstrofe. Aqueixa gent vol la batalla i la lluita sense quarter. Doncs pensin que aquesta batalla, no solament farà un dany immens per a Barcelona, sinó que, demés, acabarà per perdre-la. Ai dels conservadors que no tinguin instint de conservació!

INDULTS

LS conservadors, i aquells que no ho són més que en la qüestió social—republicans, anticlericals, demòcrates, però anti-obreristes, com si amb les llibertats públiques l'home hagués aconseguit la seva lliberació total—els conservadors, repetim, hauran tornat a cridar: Ja tornen a ésser en els carrers els agitadors! Què en treurem de resistir nosaltres, si després ve la benignitat de l'Estat?

Humilment responen els lliberals que essent tan dura l'aplicació de la llei, forçosament s'han de neutralitzar les seves impietats amb els perdons. Però això, que és cert, en la normalitat permanent s'exacerba, de vegades, en circumstàncies extraordinàries, arribant-se a la creació de delictes ficticis. Així ha succeït darrerament, donant-se el cas de que la major part dels llibertats per l'indult a Barcelona, hauria estat difícil poguer enclore'ls en un article del còdic penal.

Hem assistit a una batalla, però no a una múltiple delinqüència. L'estat especial de Barcelona, creà la decisió de dispersar l'acció obrera. Aleshores el sindicat fou ilegal, la invitació a la vaga esdevingué coacció i delictes la recaudació de quotes. Havíem tornat als temps d'En Cánovas, quan la restauració mantenia fora de la llei als partits populars. Naturalment, els delinqüents podien omplir totes les presons, i en la lluita social els patrons adquirien hegemonia absoluta. Però allò era com intentar posar portes al vent. Qui detura a les multituds que han adquirit l'empenta del món? Qui pot destruir la vida dels nous evangelis?... Els delictes foren infinits, però tots artificials i transitoris.

Imaginem que els governants se neguen a tota tolerància i que l'indult no's produeix. Doncs sis mil homes—és la xifra llençada i limitada solament a Catalunya—patirien procés i empresonaments. Sis mil odis exasperats, sis mil combatents que rebrien el bateig de la pena, sis mil voluntats que persistirien exaltades en la seva pugna. I fora d'ells, els parents i les amistats amb la rencúnia venjativa. Es a dir, el retorn a les velles èpoques absolutistes i la preparació, fatal inexquívitable, d'una revolució amb més força de represàlia que de idealisme. I tot per una delinqüència d'ocasió...

Però és que hi han delictes de sang sistemàtics i impunes—s'objecta. Castigueu-los...

Es que el jurat, pusilànim, els absolveix—se torna a objectar. Però el jurat no surt de vosaltres, gent possessora, gent que tributa a l'Estat? Si, certament, més la por de la coacció pot més que el desig de justícia—se fineix amb desconsol. Aleshores arriba el fiscal del Suprem, en la seva memòria, i demana passin als tribunals de dret, a la magistratura professional, els delictes socials.

I bé, això no seria una nova llei de jurisdiccions? No representaria dotar a una classe d'una nova arma? No cauríem en la impietat exacerbada que els indults volen neutralitzar? No es passaria de la suposada impunitat a una duríssima justícia? L'Estat perdria l'equanimitat. Del indult saltaria a l'encegada sentència, i en part del cos social naixeria la justificada convicció de que no's volia l'aplicació de la llei, sinó la projecció legal d'armament d'ell d'una legislació de sometent.

PARADOX

La inconsciència conservadora

SETMANES entera, en un discurs a la Cambra dels Comuns, deia Mr. Lloyd George: «El problema social és insoluble si les reivindicacions dels obrers no són examinades amb un esperit nou».

En efecte: les reivindicacions obreres, fins en allò que tenen de millora dins el règim actual, tendeixen cada vegada més a canviar radicalment el vell concepte del patró-amo, del patró propietari exclusiu i autoritat única de la fàbrica o del taller. En general, els patrons parteixen d'aquest concepte, i no en concebeixen d'altre. El senyor Esteve segueix creient que les coses han de seguir tal com ell va trobar-les. I no s'adona que en les vagues i els trasbalsos obrers dels temps moderns, hi ha molt més que una pertorbació de l'ordre i un moviment de protesta. Ell no veu que això són símptomes d'una revolució en el concepte de la propietat i del règim industrial. Avui els obrers no s'avenen amb el concepte antic. Noves formes, encara imprecises, han nascut a la seva consciència. Han deixat de reconèixer tot valor de justícia als principis que, derivats del dret romà, segueixen encara la propietat, principis que no corresponen a l'estat actual del món.

Si els patrons, els governs, els Parlaments i les autoritats, continuen partint dels vells principis, més o menys atenuats per certes reformes, i els obrers parteixen dels principis nous, la solució del problema no és possible, com el primer ministre anglès ha fet remarcar. Ve a ésser com si dos homes parlessin en llenguatges diferents, desconeixent cadascú el llenguatge de l'altre. Parlant i discutint i barallant-se s'exasperarien, però no arribarien a entendre's.

L'entocudiment de certs elements conservadors i patronals a mantenir l'essència del vell règim és una prova d'inconsciència enorme. Demuestra que aquests elements encara no s'han donat compte de l'estat d'esperit en què avui es troba el proletariat a tot arreu del món, i que ignoren la força en creixença del proletariat.

Els partidaris de la resistència tancada a les reivindicacions obreres no veuen que la transformació profunda del règim social és inevitable. I fins direm que és pròxima. L'interès de la humanitat i de la civilització està en que la transformació es realitzi per camins de seny i de pau. Ja sabem que el desvareig dels extremistes obrers és un obstacle posat de travers en aquest camí. Però un obstacle més gros encara el constitueix la inconsciència conservadora. «Bolxevistes de la dreta», ha momentat amb raó Gustave Hervé als patrons que persisteixen a obrar segons els vells principis i no transigeixen, ni per egoisme ben entès, amb els nous principis socials.

FULMEN

L'HIVERN PROXIM

PREOCUPA a totes les nacions d'Europa la qüestió dels que viuren per a la propera temporada d'hivern. Les viandes, la calefacció i la llum seran escasses i cares. El fantasma de la fam porta la inquietud a l'ànim dels homes de més prestigi en els problemes difícils de l'economia social.

El cooperatisme farà menys sensible el mal a Anglaterra; Itàlia sortejarà el conflicte intensificant el treball; França posa a rotllo l'ambició dels especuladors; a tot arreu preparen mides per a remeiar en el possible el dany previst.

Solament a Espanya ens té tranquils l'hivern pròxim. Ja estem acostumats a viure de l'aire del cel. Amb pa i bous podem passar una anyada sencera, i encara tres quartes parts de castizos poden prescindir del pa substituint-lo per la guitarra.

El que té un grapat de vianda per a portar a la boca prefereix vendre'l i convertir-lo en un grapat d'or per a amagar al fons de la calaixera. Els acaparadors deixen corcar les mongetes, i podrir el bacallà, i agrejar el vi, abans de donar-lo barat al consum. Malgrat les bones collites i les importacions de Amèrica, el granero del mundo està buit i els espanyols, faltats de pa i no poguent-lo menjar de pessic, hem de rossegar-nos els punys.

La nostra filosofia és especial. Som enemics mortals de tota mena de previsió. Pensar en demà es desconfiar de Déu. Quan hi serem ja ho veurem. No cal apurar-se per un dany que, si és futur, potser encara no vindrà i si és passat ja no té remei. I si és present, a les penes punyalades que qui ha fet avui farà demà.

Afortunadament Déu apreta però no escanya. Aquests dies ha plogut i si ara ve una tungada de sol, tindrem una bona collita de bolets. L'aliment que'ns nega l'egoista acaparador ens el dona la pròdiga naturalesa. Els boscos ens ofereixen esplèndits rovellons, nutritives llanegas i sabrosos ous de reig. Els pins perfumats ens donen els postres.

Cap al bosc el qui no puqui viure a ciutat. I els que no's puguin moure de casa que s'acohortin pensant que per a tothom n'hi haurà.

Les pinyes i els bolets també és possible que's reparteixin a domicili.

I si convé, fins una mica de llenya per a escalfar-los l'esquena.

El bosc és molt pròdig.

JEPH DE JESPU

Lo que va de ayer a hoy

LOS aliados van implantando o imponiendo el derecho, la justicia y la libertad en el mundo.

Francia derriba el gobierno obrero de Hungría y favorece la restauración de los funestos Hapsburgos.

Inglaterra comete tales enormidades en la India que Rabindranath Tagore, como protesta contra la represión del Punjab, renuncia al título o tratamiento de sir que le había otorgado el Gobierno británico.

El capitalismo americano, tan imperialista como el militarismo alemán, se pasa por el forro de los calzones con las calorosas ilusiones de Wilson y no piensa más que en la yanquización de América y del mundo entero.

La guerra ha entoncido enormemente a los yanquis. Se creen que son ellos los que han vencido a Alemania, y los que antes no dormían del miedo que les causaba el Japón y hasta el mismo Pancho Villa, dicen ahora fanfarroneando que con Méjico y con el imperio del mikado no tienen comida para un día.

Antes de la guerra, cuando el embajador del imperio del sol en Washington estornudaba o tosía, a la gente de la Casa Blanca se les caían los pantalones. Ahora, en cambio, la prensa de la Unión ronca de firme y aprovecha cualquier incidente para provocar a los nipones, que tienen bien demostrados sus deseos sinceros de paz.

Victimas de la insolencia guerrera y de la bravuconería de los americanos han sido los pobres negros.

Con el pretexto de que una blanca había sido violada por un negro, en Washington ha habido sangrientas algaradas en las calles y la infeliz gente de color ha sido acosada implacablemente y cazada a tiros. Pequeñas criaturas han sido asesinadas en los brazos de sus madres, y a numerosos negros se les ha cortado las orejas y se les ha quemado vivos atados a un poste y previamente rociados de petróleo.

Lo de la violación es seguramente una patraña, una invención tan bufa como lo del fanatismo de los del cutis tostado o chamuscado.

En un periódico negrofobo he leído yo que un orador negro había terminado, en un mitin, su discurso, de esta manera:

—V en fin, amigos, concluyo porque el cuello de la camisa, como es blanco, me ahoga.

Esta frase huele a «chauvinismo», que apesta. Los negros no se comen a los blancos. Esto último, entre otras razones, porque si los negros hubieran de servir a todas las blancas que se pirran porque las violen, no iban a dar abasto.

Los negros, en América, no han cometido más crimen que el de ser menos que los blancos. Por ser inferiores en número a sus enemigos, son por éstos explotados, oprimidos y perseguidos.

Un amigo mío, recién llegado del país de Wilson, me decía no ha mucho:

—Las únicas personas decentes que hay en los Estados Unidos son los negros. Ellos tienen negra la piel, pero los otros tienen negra el alma. Lo que es mucho peor.

ANGEL SAMBLANCAT

SONATA IX

QUÈ tal, m'enyoràreu molt? No? Ja m'ho pensava. Sou uns amics ingrats i al qui se'n va fora per quatre dies, ja l'oblídeu com si fos al cementiri.

Ara que vos he dit que vinc de pagès, no em sortiu amb la història de que estic colrat pel sol, ni de que m'he engrèixat, ni dels colors sanitosos.

Vinc més fumut que mai, amb el color més trencat que mai i en comptes de colrat pel sol tinc la pell cremada per la tintura de iodo i enverinada pel suc vert de la bilis.

Colrat pel sol, colrat pel sol... envellit per

El diputat.—No vagis de testar, Sánchez, que t'afan maldirien.

la ràbia torno de pagès! Des de que hi sóc no ha fet un mal bon dia. I ahir, per a comiat, llamps i trons i l'aigua no'm deixaren dormir.

Vosaltres, flors d'invernacle, no sabeu lo que són aquestes tempores de muntanya.

Hom se fica al llit i pensa:

—Dormirem?

La vida és sempre un erro. Ni dormir ni res. Te tenen ull-obert.

—Pluja.

—Trons.

—Aldarull de cans.

—Pagesos que obren la finestra freturosos de saber si és pluja o pedra.

L'aigua cau rabiosa sobre la teulada i xiscanera sobre les lloses del pati brollant abundosa dels canalons.

Ja no trona. T'adorms. És un dormir molt prim. Ensonyat, t'esgarrapen el cervell el governador Amado, l'indult En Villalonga, En D'Annunzio que fa de Caribaldi contra l'Entente, sense pensar que aquesta és més forta que Pius IX.

Deixem al poeta fano i sublevat. Ell digué un dia:

— *Vivere è navigare.*

Després demostrà que:

Viure és volar.

Avui ens sorprèn amb la novetat de que viure és sublevar-se contra els amics d'ahir i voler que, retuts els enemics comuns, es comenci una altra guerra contra els amics que acompanyaren a Itàlia a abastar fruita en els horts d'altri.

Ai, *Gabrielle!* Me sembla que aquesta volta sortirà fallida l'aventura. Viure és navegar, certament, gran poeta; però en el navegar, a més de mars planes, se troben tempestes i escolls i baixos traicioners.

Molt me temo; senyor del *Fuoco*, que vostra nau hagi encallat en un baix o s'hagi establert en un escoll.

Felicitem els pagesos deien, veient caure l'aigua.

Ara plou vi.

No temem, doncs; bevem.

MORITZ XC

pressió lleu. El senyor Blanquet cedi el seu aute, i els bons amics Sallés i Nonell treballaren de bò de bò per a el lluitament de la festa.

Una orquestra acompanyà la manifestació i es feu derrotxe de *Marsellesa* al carrer i durant l'esplèndit *lunch* amb que oradors i forasters amb representació, foreu obsequiats.

Cal recomanar als veïns de Sant Cugat i a les veïnes que's llençaren al carrer per a festejar als propagandistes, que persisteixin en aquesta tessitura; que les llicions de lògica i energia que'l trempat senyor Layret va donar-los des de la tribuna i la presidència del banquet, les recordin i les practiquin amb tota integritat.

La quasi totalitat de pobles comarcans enviaren la seva representació. I alguns de fora la comarca, com Terrassa, també.

Amunt i crits, i que els que trampejaven el negoci del blat de moro, prenguin tres taces de tila.

Quins temps, cavallers, quins temps!
No sembla sinó que a Espanya estiguem fent col·lecció de tragèdies i catàstrofes.
Els infants fugen de nit,
En Burgos Mazo mai calla,
a Madrid no hi ha llonguets,
el tabaco està acabant-se,
puja el «paper» Bergamin,
els neixements van de baixa,
la terra sofreix temblors,
el senyor Dato no parla...
Diguin havien vist mai
tantes desgràcies plegades?

—Hola!... Ja han tornat de fora?
—Ja ens tocava, em sembla a mi...
Hi hem estat més de dos mesos.
—I els ha probat força?

—Sí.

Descomptades les molèsties que són al camp inherents, hem passat, sense adonar-nos-en, nou setmanes excelents.

—Cóm se'n diu del poble? —L'Eura.
—Es gran? —No és dels més petits: crec que hi ha setcents ànimes i deu milions de mosquits.

Si hem de creure lo que diuen els savis de tot el món, l'hivern que està ja acostant-se serà un hivern espantós. Tot arribarà a fallar-nos: no tindrem pa, ni carbó, ni bacallà, ni patates, ni fideus, ni macarrons, ni sal, ni pebre, ni sucre, ni carn, ni cebes, ni arròs... Sols abundarà una cosa. No saben que?... Els panallons.

C. GUMA

CIRIS TRENCATS

Al senyor Sánchez de Toca li poden parlar de tot: del sarau d'Andalusia, del conflicte del carbó, de l'embull de les vuit hores, del plet de la gent de mar, del deficit, de l'emprèstit, de la guerra, de la pau... Parlin-li de lo que vulguin, que tot el té molt tranquil, però ique per cap concepte li parlin de dimitir!...

Trenta províncies d'Espanya, grans productores de fruita, llencen el mateix trist clam: —Perduda!... Tota perduda!... En canvi —el que són les coses!— en mig de tanta ruina, fins allà on no's crien pins, diu que hi ha la mar de pinyes.

Sí; la pau està firmada, però tan precariament, que entre tots els que l'han feta, ningú n'ha quedat content.

Els dèbils, airats, murmuren: —Això no és lo convingut!... Els forts es miren i pensen: —Que tanoques hem sigut!... I el pobre colom simbòlic és tanta la por que té, que, en veient volà una mosca, ja es pensa que és l'esperavé.

Un indult que s'imposa

A TOTS ELS NOSTRES AMICS DE CATALUNYA!

PER dissort, l'indult que acaba de concedir el Govern, sobre el cas concret del doctor Alfred Alegre, aquest digníssim metge que passa les més tristes y amargues hores de la seva vida al presidi de San Miguel de los Reyes, sols

ha servit per rebaixar-li uns anys del total de la pena a que fou condemnat.

Es senzillament una vergonya que, en aquestes hores, no s'hagi reparat d'una manera pública i completa la monstruositat jurídica que es cometé condemnant a un pobre vell, víctima de les iredes del maleit caciquisme que endogala i envileix a la majoria dels resignats i soferts pobles de l'Espanya monàrquico-centralista.

I he dit «monstruosa injustícia» perquè és evident i indiscutible que el Còdic penal que regeix empara en absolut al doctor Alegre, el qual si va matar l'alcalde del Pobo fou en ús del lligítim i sagrat dret de defensa pròpia.

Si en aquells tràgics moments hagués sortit triomfant aquell alcalde que, ultra estafar als humils, els injuriava i escarnia i, com si això no fos prou, intentava arrebar-los la vida, quin dubte hi ha de que les portes de presidi no s'haurien pas obert per donar-hi entrada a aquell menyspreable cacic?

Els més influents i funestos polítics de les velles oligarquies s'haurien apresat a posarse al costat de llur fidel servidor — el difunt alcalde del Pobo —, i aquest hauria sortit lliure i amb més agalles que mai per a anar-se desfent de tots aquells que, en un gest de dignitat ciutadana, s'atrevisin a plantar-li cara.

Empero, com que el vençut en la terrible lluita fou, en bona hora, el cacic menyspreable, i un cacic és cosa «sagrada» a l'Espanya dels nostres dies, s'acudiren a tota mena d'innobles i vituperables procediments per a que el doctor Alegre fos víctima de la més indigna de les venjances. I després d'haver-se intentat, en va, assassinar a les seves esposa i filla, se'l envià a podrir-se a un presidi, sense que fins ara hagin tingut èxit les innombrables gestions que, a son favor, han fet les més prestigioses personalitats de la ciència espanyola, entusiastament secundades pels estudiants i homes d'esquerra.

Per referències de bona font podem afirmar que el digne ex-metge del Pobo es troba en un estat delicadíssim, a l'extrem que es tem per la seva vida.

Cal, doncs, que renovem la passada campanya pro indult doctor Alegre a fi de que el Govern es convenci que el poble de Catalunya no s'oblida dels que han caigut víctimes de les males arts del caciquisme, i és per això que recomanem als nostres amics que, sigui per mitjà d'actes públics, sigui per mitjà de peticions elevades als poders públics, es demostrí el fervent desig dels catalans de que, com més aviat millor, sigui reparada aquesta injustícia, en la seguretat que, del restant d'Espanya, l'opinió sensata i liberal secundarà la nostra nobilíssima i humanitària tasca.

Demanem tots a la una, l'indult total del doctor Alegre i tinguem la seguretat que amb una mica d'esforç i bona voluntat aconseguirem que el vell doctor acabi els seus dies en la seva desolada llar, en lloc de morir en un presidi, que és on han de morir, no els metges honorats i els ciutadans digníssims que saben donar llur meregut als cacics menyspreables, sinó els eternals responsables del nostre endarreriment i de les nostres misèries.

E. DUCH SALVAT

Notes de fora

Sant Quinti de Mediona.— Què li ha passat al senyor Llobet que d'una manera tan radical hagi canviat la fesomia política? Quina mena d'aires l'han fet acostar als enemics de tants anys, als cacics del poble, als reaccionaris? I doncs el seu lliurepensament, i la bona anomenada entre les classes humils de Sant Quinti?

No n'hi ha prou al món d'ésser honorat, cal semblar-ho, i el poble, que l'ha vist de tronc amb persones de mals antecedents polítics, i sap la vida i miracles del senyor Olivella i d'un jutge que ara se'n anirà en orri, té un alt sentit de justícia.

Poble de Claramunt.— Els republicans de la Poble poden vanagloriar-se de l'obra portada a cap mercès al seu entusiasme i altruisme.

Ajuntant els esforços dels escollits, han aixecat una Casa del Poble que és un mirall on deurien avergonyar-s'hi altres pobles més importants que's passen la vida rascant-se la pitrera políticament parlant.

Ara, per la Festa Major, s'ha vist aquella casa per enllestir, plena de gom a gom, malgrat l'espai dels locals; fent-hi acte de presència algunes personalitats republicanes, entre les que recordem els senyors Guanyabens, diputat provincial, Freixas, Bausili, etc.

Projecten crear una Cooperativa que els lliberti de les urpes de revenedors de segona i tercera mà; tenen una Biblioteca per a la instrucció dels socis, que ja compta amb varis exemplars i s'espera la remissió de llibres dels que poden i volen verament la regeneració social i col·lectiva.

Cal un aplaudiment pels pobletans que fastiguejats de caciqueries carrinclons, han llençat les croces tirant-les pel cap de quatre panxetes amb molts diners i no gaire bones intencions.

Sant Cugat del Vallés.— La conferència que el dia 8 va donar el senyor Layret, ha tret de pollaguera al trust del blat de moro, al trisagi de cunyats agavelladors.

L'esperit de la democràcia, endormiscat des de temps immemorial ha devingut viu i lluitador, i ara s'ha post el sol dels estira cordetes.

Presidí l'hermós acte el nevot del ferm republicà Vilaseca i feren us de la paraula alguns amics entusiastes.

L'arribada fou una cosa tan grossa i tan nova per la població fins ara supeditada al caprici bestial dels enemics de tota llibertat, que la nostra ploma no afina a donar-ne una im-

El mossèn moralista

—Pona, no et vui veure més amb una camisa tan escotada. Amb això... ja te l'estàs treient.

REPICS

PER raons polítiques va haver-hi a Artés, la setmana passada, una tanda de baralles amb *perdigons* i tot, que allò semblava el Marroc en un dia d'aquests que'n diuen de *jornada gloriosa*.

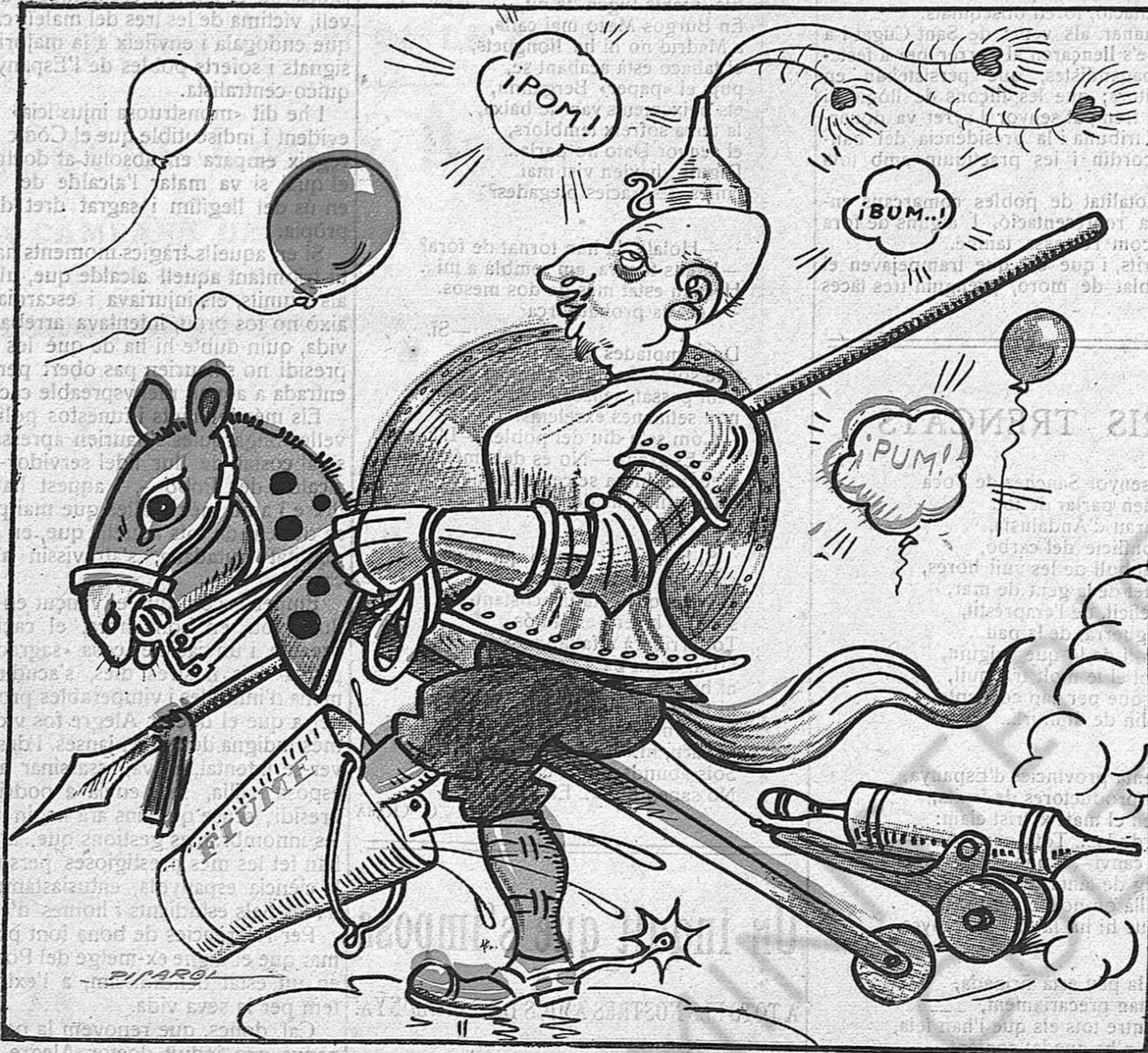
Vos ho preneu, artesans, un xic massa a la valenta; i si això no us escarmenta hi deixareu dits y mans.

En el seu discurs de obertura dels Tribunals, el fiscal senyor Cobian demana «un nuevo tercio de la guardia civil para el interior de Barcelona».

Gràcies per la bona intenció. No hi ha de que.

El govern de Xina ha dimitit. Lo que deuran dir els nostres polítics de altura, liberals i conservadors: —Esperit de imitació, aquests xinós!... Efectivament, les persones sempre fan el que veuen fer a les mones.

D'Annunzio, personatge de "Lo Castell dels Tres Dragons"

—No ho he fet com a poeta, que ho he fet com a guerrero.

Després de la publicació del decret

—I a vostès... ¿quí els indulta?

Dependents de comerç, no val a badar. Els de Madrid ja han celebrat mitins a favor de les vuit hores i del augment de sous. Al revés d'aquí, que'ls patrons de la Gremial ja protesten abans de que'ls dependents se bellugin. Valentia, minyons!... Apreneu d'En D'Annunzio!

No'ns podem queixar: La primera, a Barcelona. La segona, a Barcelona. La tercera, a Barcelona. La quarta... La quarta, que s'han apujat les mongetes cuites. Els qui no juguem a la rifa no'ns podem, doncs, queixar, com hi ha Déu!

El *Noi del Sucre* donarà una conferència sindicalista a l'Ateneu de Madrid. Naturalment, al sol anunci, molts intel·lectuals a la madrilenya s'han esverat. No obstant, ens hi juguem un peix que aquesta conferència tindrà més èxit que aquella d'En Romanones. Es clar, com que'l *Noi del Sucre* els endolirà la boca amarga que'ls hi deixen els sabis... a la violeta.

No és menester negar-ho. Restàrem encantats, *tòtils*, davant del magnífic programa de la Mancomunitat, llegit per En Puig i Cadafalch. Quin reguitzell de projectes abracadabrants! Però allò és com moltes cartes de restaurant: molts noms, molts plats, ¡però a l'hora de demanar-los, no hi ha res. Després de triar i remenar... vos heu de contentar amb un bistecuet i gallines.

Coses d'En Ballbé de Gallart. L'ex diputat per carambola—o sinó que ho diguin els de Vilademuls—no'n diu una que no l'encerti... i «al revés te lo digo etc.», etc. Va anar a Artés i pronunciat un discurs que n'hi hagué per llogar-hi cadires. Entre altres coses, l'home de les set mil hermilles, va dir:

Nosaltres—els de la «Unión Monárquica»—som els únics que podem parlar an aquest poble sense temor a que la gent es subleui. En canvi, els altres, que són els nostres enemics, si vinguessin a dirigir-vos la paraula, vosaltres els farieu «guillar» tot seguit. L... efectivament, als pocs moments hi hagué a Artés un pet de tiros i cops d'estaca que diuen que «daba horror».

Oh, immens Ballbé! Ets més gran que *don Valeriano* a dalt d'una escala! Segueix, segueix actuant, que ara no tenim *circo ecuestre* i estem mancats de pallasades...

Jugant a soldats. Quin geste èpic més galdós el d'En D'Annunzio, apoderant-se de la ciutat de Fiume!...

Veritat és que un poeta *decoratiu* com ell no podia fer altra cosa que això: una pantomina d'efecte teatral; pitjor encara, una gatada pitarrasca.

Ara, jo del govern italià, li donaria una medalla i una multa. Però la multa més grossa que la medalla.

Llegim el títol d'un telegrama: «Madrid sin patatas» Pobrets!... Si que són dignes de llàstima! Però pitjor estaran encara el dia que ens diguin: «Madrid sin cebollas» Aleshores si que... *Adiós Madrid!* Senyal que s'hauran quedat *sin gente*.

En Lerroux ha preguntat a les Juntes municipals del seu partit quines orientacions creuen que poden donar-se a les forces radicals de Catalunya.

I sembla que les Juntes han contestat que les orientacions deuen ésser netament socialistes. Ara se'n recorden? Quin difícil partit... Aquests lerrouxistes sempre es lleven tard.

Dissabte's publica a la *Gaceta* el tan esperat decret concedint l'indult general.

Però sembla que el tal indult no està prou bé; com tot el que surt de les mans dels nostres ministres, resulta incomplet i imperfecte.

Així, veurem llibertats a mala gent que mereixerien restar a l'ombra i veurem, en canvi, que continuen entre reixes infelïços que mereixrien ésser al carrer.

Mal vell de la vella Espanya. Sia com sia... visca la llibertat!

Havem tingut ocasió d'encaixar fraternalment amb nostre entranyablement amic En Gabriel Alomar.

El diputat per Barcelona ve encantat de una magnífica excursió pel nord d'Espanya. Aquest viatge ha sigut per a ell com una mena de fumigació, després de les infectes sessions que va tenir de presenciar al Congrés.

Benvingut, l'amic. I a tornar-hi, i a engegar aquell discurs que'ns deu i que vindrà a ésser, n'estem segurs, com un sac de oxigen a un malalt que s'està morint d'ofec.